

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1196/2502

อัยการจังหวัดนครสวรรค์ โจทก์ นายสว่าง ศรีเกษม จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 80, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 70, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 71, ป.วิ.อ. มาตรา 186, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นมิได้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯลฯ ไว้เพราะได้ลงโทษในกระหนกหนักแล้ว คือ ความผิดฐานพยายามฆ่าคน หากศาลฎีกาวินิจฉัยฟังว่า จำเลยไม่ต้องรับโทษฐานพยายามฆ่าคน ดังนี้ ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจที่จะกำหนดโทษให้จำเลยต้องรับโทษในความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯลฯ ได้ ทั้งนี้โดยเห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นวางโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าคนนั้น คงจะได้พิจารณาว่า เป็นการลงโทษหนักอยู่แล้ว จึงวางแต่กระหนกหนัก เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลยไม่ต้องรับโทษฐานพยายามฆ่าคน ศาลฎีกาก็ควรวางโทษจำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนไม่ได้รับอนุญาต (ประชุมใหญ่ ครั้งที่ 15/2502)

คำพิพากษา

คดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยผิด 2 กระหนก คือ ฐานมีปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 และฐานพยายามฆ่าคนตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 อีกกระหนกหนึ่งแต่เห็นสมควรลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 ซึ่งเป็นบทหนัก วางโทษจำคุก 10 ปี คำรับของจำเลยเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เหลือโทษจำคุก 5 ปี ปืนและปลอกกระสุนปืนของกลางรับ จำเลยอุทธรณ์เฉพาะความผิดฐานพยายามฆ่าคน ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องตลอดทั้งความผิดฐานมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตด้วย โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามศาลชั้นต้น และว่าเฉพาะความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯลฯ นั้น จำเลยมิได้อุทธรณ์ จึงยุติแล้วศาลอุทธรณ์หาอำนาจยับยั้งมาพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้องเสียได้ไม่ ศาลฎีกาพิจารณาแล้ว คงวินิจฉัยว่า จำเลยไม่ผิดฐานพยายามฆ่าคนส่วนปัญหาเรื่องมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตตามที่โจทก์ฎีกาคัดค้านมานั้น ปัญหาข้อนี้ศาลฎีกาได้พิพากษาโดยที่ประชุมใหญ่เป็นแบบอย่างไว้แล้ว ในฎีกาที่ 707/2502 ว่า ในเรื่องความผิดฐานมีอาวุธปืนและกระสุนปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตนั้น เป็นความผิดต่างกรรมคนละกระหนกคนละพระราชบัญญัติกับความผิดที่มีอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาศาลชั้นต้นขึ้นมา อาจแยกฟ้องกระหนกความผิดละสำนวนก็ได้ความผิดตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ เป็นอันยุติแล้ว ดังนั้น ศาลอุทธรณ์ย่อมไม่มีอำนาจที่จะยกฟ้องโจทก์ในข้อหาตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ ปัญหาจึงมีว่า เมื่อศาลฎีกาได้วินิจฉัยมาแล้วว่า การยิงทำร้ายของจำเลยไม่เป็นการเกินสมควรแก่เหตุ จำเลยไม่ต้องรับโทษฐานพยายามฆ่าคน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 67 ศาลฎีกาจะมีอำนาจวางโทษจำเลยในกระหนกความผิดฐานมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งศาลชั้นต้นมิได้วางโทษไว้นั้น ได้หรือไม่ในข้อนี้ ศาลฎีกาได้พิจารณาในที่ประชุมใหญ่ ลงมติว่า ศาลฎีกามีอำนาจวางโทษจำเลยฐานมีอาวุธปืน

โดยไม่ได้รับอนุญาตตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ ได้โดยเห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นวางโทษจำคุก จำเลย 10 ปี ฐานพยายามฆ่าคน และลดโทษลงเหลือ 5 ปี ที่ให้การรับสารภาพนั้น คงจะได้ พิจารณาว่า เป็นการลงโทษหนักอยู่แล้ว จึงวางแต่กระหนก หนึ่ง ฉะนั้นเมื่อศาลฎีกาวินิจฉัยว่า จำเลย ไม่ต้องรับโทษฐานพยายามฆ่าคน ศาลฎีกาก็ควรวางโทษจำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนโดยไม่ ได้รับอนุญาต พินิจพิจารณาแก้ศาลอุทธรณ์ ให้ปรับจำเลย 200 บาท ตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืน ฯลฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7, 72 คำรับของจำเลยเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณา ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงให้ปรับ 100 บาท ไม่ชำระค่าปรับ จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 กับให้รับปิ่นและปลอกกระสุนปืนของกลาง นอกจากที่แก้นี้ ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ชวน สิงหกละ · จำรูญเนติศาสตร์ · เจริญ ฤทธิศาสตร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1196/2502>